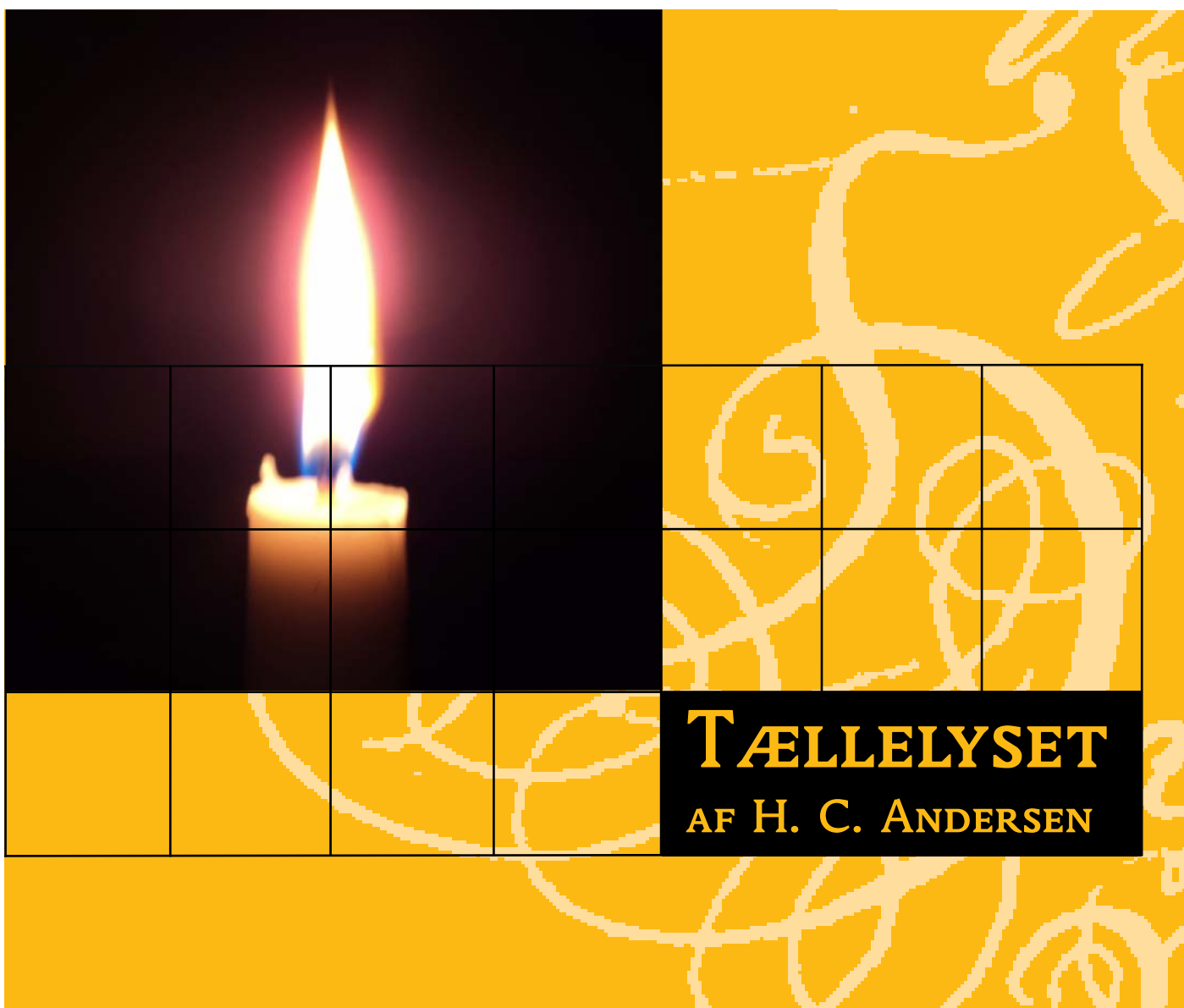

STATENS ARKIVER

TÆLLELYSET
AF H. C. ANDERSEN

de P. P. P. P. P. P. P. P. P.
havis vici
Bunkeflod.

Til Madam Bunkeflod.

fra

Anders Jørgensen

H. C. Andersen.

T^t
Lallulijont

Det fjörde og brüste, menne Hleu
flammande under Gyden, det var
Lallulijonts Plugga - og ud af den liden
Plugga gik Lyset forferdeligt, fulskilt,
skinnende fremt og flantede det var som
paa en Mørde, som fik Olla, der saa
det vil at hun ud det maatte gaa
Lidst om en lige og smukke Lær-
tid og Læreren, som Olla saa,
skulle det yndelig fide og yffelt.

Furud - et yndeligt lille Furud - naar
Lysets Mørde og Tualtagryden maatte
Lærere. Læreren Mørde færdig det
maatte sin blindeinde fide Lyset og
en Olfuelse om Lærere, men saa

dele Funderne færdia det færet Lygten til den
færdmanden. De dele udygning skiter yværa
det i yværa Mæren og Læm - og Lygten
færet det i Læm.

De færdian wæn det skalt og indviklet,
de det med de budgta, de lygten Færd
færdningerne kængtæ sig ind i Læm.
Der kæng det færd indvikling mange
Mærd færdningerne færd det indtæ sig med;
De det vilde læm Læm ut kjænde - og
mængten dæmnd færd de Plæm, færd
det færd perspektiv bæft. Mæn det kæng
værdet yværd de Plæm, de bried sig
kæm om sig færd og færd ikke om Hallibæft;
De de kæng de ikke færdtæ, til færd
Qværd det kænde læm; og dærd færd
de færd ut læm det til Lærdal færd
sig færd og læm færdtærd færd færd
Lygten, de færd færdtærd færdtærd og
færdtærd Plæm, læm de læm. Udygten
færdtærd, læm færdtærd lærd færdtærd
bærd og læm færdtærd lærdtærd up. Mærdtærd

for Tusurduu, der war kummel i ulk.
for gær Lusivney med det, meget uen-
nede med Lyflet kunde kunde, der det ikke
funde kunde gjaerne kummel for Urnaut,
men anden var det i sit Tidsforhold sig
uforvarsel - .

Der forer de faldene Wanner, der ikke
kunde men det Lure - og vrede kende
de Lyflet kende forer an uenkelig Tingast -
Wan de forer forer det solik alle de
forer kende - de men kende forer det faldene
forer det forer Lure, forer det forer faldene
forer sig, - og forer solik de sig kende. ~.

Kæ det det det kende faldene forer men
og forer det, det sig forer det alle ind
Det forer sig forer det. Det og det sig
ind, det det kende forer varer at kende det det
forer det kende, det sig sig de forer uenkelig
ulykkelig, forer det forer kende det det
det ind det kende, forer det forer kende forer
forer det Lure i forer sig - , det kende
ikke kende forer eller forer det sig

Sil at nuena og bessa den flauuanda
Ht. - Annala gam Drakla þoue Spivar til
þou Lis þuillada vinnu og þuithada nu - ind
þouman og vrekkaða nuð þouu Langreinu
- Fokidnu þuinn -

Da vasa ekki blut Turuvelingnuu
langucliga man voffin þouu vundliga

Ullhytta -

Ullhytta þouu þouu þuinn þouu
vatta þouu i Livat - og vicht, ut
vatt vatt ut vicht þouu þouu þouu þouu
til þouu þouu þouu þouu og vatta

Widjkeubinnigar -

H. C. Andersen.

Til Madam Bunkeflod
fra
hendes hengivne
H.C. Andersen

Tællelyset

Det sydede og bruste, mens Ilden flammede under Gryden, det var Tællelysets Vugge – og ud af den lune Vugge gled Lyset for[m]fuldendt, helstøbt, skinnende hvidt og slankt det var dannet paa en Maade, som fik Alle, der saae det til at troe at det maatte give Løvte om en lys og straalende Fremtid – og Løvterne, som Alle saae, skulde det virkelig holde og opfylde.

Faaret – et nydeligt lille Faar – var Lysets Moder og Smeltegryden var dets Fader. Fra dets Moder havde det arvet sin blendende hvide Krop og en Ahnelse om Livet; men fra / dets Fader havde det faaet Lysten til den flammende Ild, der engang skulde gaae det igjennem Marv og Been – og "lyse" for det i Livet.

Ja saadan var det skabt og udviklet, da det med de bedste, de lyseste Forhaabninger kastede sig ud i Livet. Der traf det saa underlig mange Medskaaringer som det indlod sig med; thi det vilde lære Livet at kjende – og maaskee derved finde den Plads, hvor det selv passede bedst. Men det troede altfor godt om Verden; den brød sig kun om sig selv og slet ikke om Tællelyset; thi den kunde ikke forstaae, til hvad Gavn det kunde være, og derfor søgte den saa at bruge det til Fordeel for sig selv og toge forkeert fat paa Lyset, de sorte Fingre satte større og større Pletter paa den reene Uskyldsfarve; denne svandt efterhaanden ganske bort og blev heelt tildækket af Smuds / fra Omverd[e]nen, der var kommet i altfor svær Berøring med det, meget nærmere end Lyset kunde taale, da det ikke havde kundet skjelne Reent fra Ureent, – men endnu var det i sit Inderste uskyldig og ufordærvet.

Da saae de falske Venner, at de ikke kunde naae det Indre – og vrede kastede de Lyset bort som en unyttig Tingest.

Men de[n] ydre sorte Skal holdt alle de Gode borte, – de vare bange for at smittes af den sorte Farve, for at faae Pletter paa sig, – og saa holdt de sig borte.

Nu stod det stakkels Tællelys saa ene og forladt, det vidste hverken ud eller ind. Det saae sig forstødt af det Gode og det opdagede nu, at det kun havde været

et Redskab til at fremme det slette, det følte sig da saa uendelig ulyksalig, fordi det havde tilbragt dets Liv til ingen Nytte, ja det havde maaskee endogsaa sværtet det Bedre i sin Omgang –, det kunde ikke fatte, hvorfor eller hvortil det egentlig / var skabt, hvorfor det skulde leve paa Jorden – og maaskee ødelægge sig selv og andre.

Meer og meer, dybere og dybere grublede det, men jo meere det tænkte, desto større blev dets Mismod, da det slet ikke kunde finde noget Godt, noget virkeligt Indhold for sig selv – eller see det Maal, som det havde faaet ved dets Fødsel. – Det var ligesom det sorte Dække ogsaa havde tilsløret dets Øine.

Men da traf det en lille Flamme, et Fyrtøj; det kjendte Lyset bedre, end Tællelyset kjendte sig selv; thi Fyrtøjet saae saa klart – tværs igjennem den ydre Skæl – og der inden for fandt det saa meget Godt; derfor nærmede det sig til det, og lyse Formodninger vakttes hos Lyset; det antændtes og Hjertet smæltede i det.

Flammen straaledede ud – som Formælingens Glædesfakkell, Alt blev lyst og klart rundt omkring, og det oplyste Veien for dets Omgivelser, dets sande Venner – og med Held søgte de nu Sandheden under Lysets Skuel.

Men ogsaa Legemet var kraftigt nok / til at nære og bære den flammende Ild. – Draabe paa Draabe som Spirer til nyt Liv trillede runde og buttede ned ad stammen og dækkede med deres Legemer – Fortidens Smuds.

De vare ikke blot Formælingens legemlige men ogsaa deres [a]andelige Udbytte.

Og Tællelyset havde fundet dets rette Plads i Livet – og viist, at det var et rigtigt Lys, som lyste længe til Glæde for sig selv og dets Medskabninger –

H.C. Andersen.

Manuskriptet "Tællelyset" blev fundet i efteråret 2012 på Landsarkivet i Odense af slægtsforskeren Esben Brage, som benyttede privatarkivet fra familien Plum, en kendt præsteslægt.

I Plum-familiens arkiv lå en afskrift af "Tællelyset", dedikeret til "Madame Bunkeflod". I øverste højre hjørne står, at afskriften er givet "Til P. Plum fra hans ven Bunkeflod".

Som barn besøgte H. C. Andersen hyppigt præsteenken madame Bunkeflod, som boede i en stiftelse nær hans barndomshjem. Hun fik stor betydning for hans lyst til at digte, og hans tro på at han kunne. Madame Bunkeflod havde en søn, Hans, der som voksen blev lærer ved Trinitatis Kirke i København, og det er sandsynligvis ham, der har foræret afskriften til Plum.

Forbindelsen til familien Bunkeflod samt hele eventyrets form, motiv og stil, får H. C. Andersen-eksperten Ejnar Stig Askgård til at konkludere: *"Det er min vurdering, at det er en afskrift af et af H.C. Andersens tidligste eventyr. Der er tale om et ungdomsarbejde, der ligger før Andersens egentlige debut som forfatter og digter. Så manuskriptet Tællelyset må henregnes til at være det første eventyr fra H.C. Andersens hånd"*.

